

[Wilhelm.]

modtagerens pensionsopsparing, afhængig af hvor langt han er fra pensionsalderen. Og vi har – og det er det væsentligste – påvist, at denne hestekur ikke engang bedrer beskæftigelsessituationen på længere sigt heller.

Der er ikke nogen som helst grund til, at lønarbejderne skulle respektere de indkomstpolitiske henstillinger, som var indeholdt i augustforliget. Tværtimod. Indkomstpolitikken skal bekæmpes. Det må endda anses for en simpel demokratisk pligt, hvilket jeg senere skal uddybe nærmere.

LO-toppen med Thomas Nielsen i spidsen førte sig rigtig frem i de dage. Nogle talte om splittelse mellem socialdemokratiet og LO. Dele af venstrefløjens klæber stadig til denne limpind. Må jeg erindre om, hvad vi sagde i august, og hvad der faktisk er sket siden. Vi sagde, at lønarbejderne ikke skulle slå sig til tåls med LO-toppens pludselige offensive afmagt – et skuespil, som var farligt, fordi det måske kunne lokke en og anden i søvn. Og hvad skete? Ja, det skortede ikke på svulstige ord, men realiteten på LOs repræsentantskabsmøde var, at man faktisk accepterede rammen på de 2 pct. og begyndte at diskutere, hvordan de skulle fordeles på de forskellige kategorier af lønarbejdere. Men de svulstige ord tjente deres formål. End ikke de såkaldte venstrefløjensrepræsentanter på LOs repræsentantskabsmøde kunne finde ud af at stemme imod Thomas Niensens i sit konkrete indhold kapitulatoriske beretning.

Her står det så nu. Arbejdskøberne og deres indkomstpolitiske hjælpere har ikke kunnet ønske sig det bedre. Lønarbejderne er optaget af at diskutere med hinanden; hvordan de skal fordele de 2 pct. blandt hinanden. Vel at mærke hvis det står til LO-toppen, hvad det heldigvis og selvfølgelig ikke kommer til.

»Stigningen i pristallet i årets første otte måneder har svaret til en årlig prisopgang på 6-6½ pct., mens til sammenligning prisstigningen sidste år var mere end dobbelt så stor«, sagde statsministeren i åbningstalen. Ja, det er et ordret citat, men det er vel at mærke fra talen sidste år (Folketingstidende 1975-76, sp. 8). I år hed det:

»Prisstigningstakten er afdæmpet. I 1974 steg priserne med 15 pct., i 1975 med 9 pct., og i første halvår 1976 svarede stigningstakten til kun 6 pct. om året.«

Med andre ord, sidste år roste statsministe-

ren sig af at have fået prisstigningerne ned på 6 pct., og i år roser man sig af, at man nu har fået prisstigningerne ned på 6 pct., og så tilføjer man, at sidste år var det jo 9 pct. Man håber åbenbart, at folk har glemte, at man også sidste år pralede af at have bragte prisstigningerne ned på 6 pct. I tv forleden havde statsministeren et helt præcist udtryk for en sådan omgængelse med tallene; det er slet og ret »humbug«.

For nu at blive ved tv: i krydsilden tirsdag aften efter åbningstalen udtalte statsministeren: augustforliget er en videreførelse af den beskæftigelsesfremmende politik fra september sidste år. Jeg ved ikke, hvad der foregik inde i hovederne på journalisterne, så de lod den passere uantastet, men de må vel have tænkt, at den var så fed, at enhver kunne fornemme kvalmen ved den.

Septemberforliget sidste år var uspiseligt – asociale besparelser og tilskud til kapitalen, pengeudpumpningen skete over en bred front med tilbøjelighed til importefterspørgsel og betalingsunderskud, og regeringen overdrev groft de beskæftigelsesmæssige virkninger – men vi har aldrig nægtet, at septemberforliget, alt andet lige, øgede beskæftigelsen. Det ville være tåbeligt at benægte det. Augustforliget derimod indeholder jo det stik modsatte: øgede afgifter, mindsket købekraft, alt andet lige 30.000 flere arbejdsløse, beregnet ud fra regeringens egne præmisser. Det er, hvad statsministeren tillader sig at kalde en videreførelse af den beskæftigelsesfremmende politik.

Siden augustforliget har vi set Håndværksrådets aktivitetsanalyse, der forudser 18.000-19.000 flere arbejdsløse alene i byggefagene, og vi har set Industrirådets forudsigelser om 15.000 flere arbejdsløse i industrien. Og siden disse rapporter har man så fået den rekordagtige diskontoforhøjelse, som helt vil standse igangsættelser i byggeriet. Ikke ét ord har statsministeren i sin åbningstale om konkrete initiativer i den anledning. Trods øget ledighed griber man ind på en måde, som umiddelbart skaber endnu større ledighed, og bekræfter dermed, at det ikke er beskæftigelsen, men profitten, der er ledetråden for regeringens politik. Man har samtidig den skamløshed at kalde det en videreførelse af den beskæftigelsesfremmende politik.

Endnu et par citater fra sidste års åbnings-tale kan kaste lys over, hvordan man skal bedømme også dette års tale.